

EMRAH SERBES

Müptezeller

*En güzel ağbim
Nihat Tuna'ya...*

Fakir Köpek

Köpeğin de fakiri var. Köpeğin fakiri yerleri koklaya koklaya y r r. Gel kuu kuu dersin gelmez, hoşt dersin gitmez. Başını okşayacak olursun ısıracakmış gibi hırlar, tekme atacak gibi yaparsın döner gelir bacağına sürtünür, her türlü yalakaalığa başlar. Geceleri, duvarları sigara dumanından sararmış alçak tavanlı odalarda, hayatınız sııp sıvanmışken, kulak kabartın; dışarıda, bomboş sokağın ortasında, ulur gibi, acıyla havlayan köpekleri duyacaksınız. Pencereye gidip sağa sola bakacaksınız, yoklar. Hiç kimseye değil, sadece karanlığa karşı havlayan köpekler, birden havlayıp birden susar ve yok olurlar. Sebebi çok basit, fakirlik. Ama hikâyemiz bu değil.

Antalya'da garsonluk yapıyordum, Belek'te, on beş sene evvel, futbol sahaları da olan beş yıldıızlı bir otelde. Basit ama yorucu işti. Biz artılarına bakalım; iyi kazanıyorduk, *tip* kutusu yoktu, bahşişler cebe, yüzde yirmi beşi kominin. Ayrıca personel lojmanı vardı, iki kişilik odalar, banyo tuvalet içinde, kira derdi yok,    g n yemek, havuz kenarında Alman kızlarla muhabbet etme imk nı her zaman açık, "Vi getz,"

dersin, “vuç yu dirink samting,” dersin, bir şey olacağından değil, maksat sosyal hizmet, on dokuz yaşındasın, daha ne isteyeceksin. Kışa doğru turistler azalınca futbol takımları geliyordu, on iki ay hazır iş, Rusların Antalya’yı henüz keşfetmediği zamanlar tabii, otele girmek için bir iki cümle Almanca-İngilizce bilmek ve Kürt olmamak yeterliydi. Teröristlerin bomba koyup turistleri kaçırtmasından korkuyordu insan kaynakları müdiresi. Onu da dert etmiyorduk, o kadar stres her işte vardır.

Benim yan postada İsmail diye bir garson çalışıyordu, kazandığı bütün parayı Hacettepe’de tıp okuyan kardeşine gönderiyordu. Daha fazla bahşisi cebe atmak için mesaiye kalıyordu sürekli. Bütün yaz ortalama on altı saat çalıştı. Ben işten sonra, oda servisinden arakladığım minyatür viskileri sodayla karıştırıp içtim. İsmail mesaiden dönüp Che’nin hayatını okudu, her gün beşer onar sayfa, kardeşi hediye etmiş, *Can*’dan çıkan bir kitaptı, yazarını unuttum, “Adamlar çok zor şartlarda yaşamış,” diyordu kitabın kapağını her kapattığımda, dişlerini fırçalamaya giderken, “bizim hayatımız çok rahat.” “Hadiseler arasında yanlış bağlantılar kuruyor olabilirsin İsmail,” diye sesleniyordum viskiden yamulmuş ağzımı toparlamaya çalışarak. Banyo kapısından başını uzatıp “Hayır,” diyordu diş macunlu ağzıyla boğuk boğuk. Ama hikâyemiz bu da değil.

Hadiselerin olduğu hafta, izin günümde, maaşımın yarısını Kaleiçi’ndeki bir türkü barda bırakmışım, bütün masanın hesabını ödeyip arkadaşlara artistlik yapmak için, ertesi gün pişman oldum. Mali durumumu düzeltmeye karar verdim, İsmail’le beraber birkaç gün mesaiye kalayım dedim. Sezon sonuydu, turistler azalmıştı, Avusturya’dan bir futbol takımı gelmişti kampa, Rapid Wien ya da Avusturya Wien olması lazım, iki takımın kavgalı olduğu kalmış aklımda şimdi, ama hangisi otele gelmişti tam hatırlamıyorum. Restoranın

başından şef garson el etti, dudak hareketlerinden anlayabildiğimiz kadarıyla, “Gelin gelin,” dedi. Öyle bakmaya devam ettik. Aklımız başka yerdeydi, futbol takımının yöneticilerini görmüştük, bahşiş alma derdindeydik. Yanımıza yaklaşmış “Kime diyorum lan,” diye fısıldayınca kendimize geldik. Mutfağa yürüdük, tezgâhın altından büyükçe, siyah bir poşet çıkardı, içinde paketler vardı, “Bu biftekleri,” dedi, “sahaların yanında dolanan köpekler var ya, onlara verin, hayvancağızların karnı doysun.”

Öyle bakmaya devam ettik, “Gidin,” dedi, gitmedik. “Oğlum aptal aptal bakmayın, yürüyün gidin, ne diyorsam onu yapın,” dedi.

İsmail yol boyu söylendi, “Biz kıymalı makarna yiyoruz, köpekler niye biftek yiyor?” diye. “Kıymalı makarnayı köpekler yesin.”

“Sus İsmail.”

“Susmam. Kıyma da et.”

“Yeter İsmail! Bu şerefsiz şef kırk yılda bir insanlık yaptı, onu da sorgulamayalım.”

“Nasıl sorgulamayalım. Müdür bey geçen gün buna, ‘Sezon sonuna geldik artık, açık büfeden artan yemekleri personele verin,’ demiş, bu piç de ‘Yüz göz olmayalım şimdi personelle müdür bey, ben gereğini yaparım,’ demiş, işte gereğini görüyorsun, köpeklere verin diyor.”

“Sorun o değil İsmail. Adam belki bizi sevmiyor, adam belki büyük bir hayvansever, insanlara iyi davranmak zorunda hissetmiyor kendini.”

“Ne yani, bizim köpek kadar değerimiz yok mu?”

“Öyle düşünme İsmail. Köpekti insandı ne fark eder, aynı gemideyiz işte, çalkalanıp duruyoruz, küresel ısınmaydı, orman yangınlarıydı, nükleer felaketlerdi, toptan batacağız yakında, Shakespeare bile unutulacak.”

“Yok arkadaş! Ben yediremiyorum bu hareketi kendime.”

İsmail birden durdu, kimsenin ondan bir adım daha atmasını istemeye hakkı yokmuş gibi ayağını yere vurdu, dişlerini sıktı. Kalbi kırılmıştı ve öfkeliydi. Köpeklere verilen biftek, oteldeki çalışma şartları açısından bardağı taşıran son damla olmuştu onun için.

“Bu nedir ya!” dedi. “Burada kimse bizi insan yerine koymuyor. Ama gübre öyle mi? Orada insana insan gibi davranıyorlar.”

“Gene mi aynı muhabbet ya,” dedim, gömleğimin yakasını sağa sola çekiştirdim sıkıntıyla, “yeter!” İsmail’in mühendis bir yeğeni vardı Körfez’de, gübre fabrikasında, her gün onunla konuşuyor, kapağı oraya atmaya çalışıyordu. Beş yıldızlı otelden ayrılıp gübre fabrikasına girmek kapağı atmak sayılırsa tabii. Ona göre öyleydi, bir kere düşük sezon derdi yoktu, maaşı standarttı, onların da lojmanı vardı ayrıca, çadır değil, konteynır, insana da insan gibi davranıyorlarmış, bunu da öğrendik, saygı duymak lazım.

İsmail’in koluna girdim, “Çok düşünme İsmail,” dedim. “Verelim şunları dönelim, işimize gücümüze bakalım. Takımın yöneticileri de gelmiş hazır. Açarız güzel bir şarap, yemeğin sonunda da dayarız rakıları, Türkîş Viagra deriz, içen şampiyon deriz, yüzer şiling cepte.”

Sahaların yanında, köpekler nerede diye bakarken, karanlık köşe gönderinde bizim piç barmeni gördüm. Muhabbet koyduğum bir Alman kız vardı, Veronica, gözleri koyu mavi, saçları klasik Alman sarısı değil, kestane rengi, hafif dişlek, kolları ipince, bacakları upuzun, öyle bir kısa şortlar giyerdi ki hiç giymese daha iyi, on yedi yaşında, tam benim kalemim, anasıyla babasıyla tatile gelmiş. İşte bu piç barmen ona peçeteden lale yapmış, kokteyl vermiş, iş olmuş.

“Elinizdeki ne?” diye sordu.

“Biftek.”

“Köpeklere mi?”

“Nereden biliyorsun?”

Pis pis güldü.

“Ne gülüyorsun lan!” dedim.

Cevap vermedi, pis pis gülmeye devam etti.

“Yürü gidelim,” dedi İsmail.

Etlerin kokusunu alınca köpekler çevremizi sardı. Paketleri açıp yere koyduk. Ben bir an kılandım belli belirsiz, düşündüm taşındım, işkillendim, kafamda bir şimşek çaktı. Bifteklerin başına çökmüş iki-üç köpeği tekmeledim, “Siktirir gidin lan hoş,” dedim. Biraz öteye gidip döndüler. Köşe gönderini sökü� koştum, üstlerine gidip en baştakinin kafasına vurdum, kaçıştılar. Paketleri topladım yerden.

“Gel,” dedim İsmail’e.

“Ne oldu,” dedi. “Biftekleri biz mi yiyelim diyorsun?”

“Öyle değil, gel bir.”

Geri döndük, portatif tribünlerin, soyunma odalarının çevresinde dolaştık, barmeni bulamadık. Personel plajına gittik, orada iki gecedir Veronica ile buluşup yiyiştği söylentisi vardı, şezlongların önünde beklerken gördüm. Hiçbir şey demeden ağzına bir tane vurayım dedim, bileğimden tuttu, arkaya çevirip büktü, iki büklüm oldum, dizüstü çöktüm, sırtıma bir tekme attı, yüzüstü kumlara yapıştım. İsmail koştu geldi, barmene tekme tokat daldı, yere indirdi, başına çöktü. Yüzümü gözümü temizleyip bileğimi ovdum, gittim yanlarına, “Niye güldün lan az önce?” dedim. “Söyle!”

Cevap vermek yerine pis pis bakmaya devam etti, gözlerini gözlerime dikmiş başını ileri geri sallıyordu. Bir yumruk salladım çenesine, “Niye güldün lan, söyle!” dedim.

Ağzındaki kanı tükürdü, “Oğlum,” dedi. “Sen bir dur! Ben seni bir yerde yakalarım!”

“Yakalasan ne olur lan!” dedim. Barmenlere uzun saç serbest olduğundan uzatmıştı saçlarını, kızların yakışıklı da

saydığı tiplerdendi, bir tane de burnunun ortasına çaktım façasını iyice bozmak için.

Acıyla karışık inledi, “Siktim lan!” diye bağırdı. “Veronica’yı siktim oğlum! Kudur lan kudur! Amını götünü bir ettim Veronica’nın! Ondan di mi bu artistliklerin! Sana değil lan bana verdi, ben siktim! Tek gel lan tek gel! Seni de sikerim!”

İsmail’e, “Sıkı tut şunun kollarını,” dedim. Paketten bir parça biftek alıp çenesini kavradım, ağzına dayadım, “Isır lan,” dedim. “Isır ıstırabını sikerim yoksa şimdi senin! Isır, amını yurdunu sikerim yoksa şimdi senin!”

Ağzını sımsıkı kapatıp çırpınmaya başladı, küçük mavi gözleri korkuyla büyümüştü, burnundan sümükler akıyordu, elimden kurtulup kafasını kumlara vurdu, bifteği yeniden dayadım ağzına, boğuk boğuk ağlamaya başladı, “Bırakın bırakın,” diye yalvardı. “Etler zehirli!”

“Isır lan!”

“Allah belamı versin ki etler zehirli! Elinizi ayağımızı öpeyim etler zehirli! Allah belamı versin ki sikmedim kardeşim, etler zehirli! Allah belamı versin ki öpüştük sadece kardeşim.”

“Vay piç. Hani sikmiştin lan!”

“Öpüştük sadece.”

“Ellemedin mi?”

“Göğüslerini elledim sadece kardeşim ama o kadar.”

“Vay piç!”

Veronica, ah Veronica! Bir yumruk daha salladım çenesine.

“Niye zehirliyor ki köpekleri bu orospu çocuğu şef?” diye sordum.

Piç barmen cevap veremedi. Ağlayıp hıçkırmaktan takatı kesilmiş, ağzının kenarından salyaları akmaya başlamıştı. Omzundan dürttüm, “Sana bir şey sordum lan it!” dedim.